

ДЖЕК ЛОНДОН

ERÄMAAN
KUTSU

Джек Лондон
Erämaan kutsu

«Public Domain»

Лондон Д.

Erämaan kutsu / Д. Лондон — «Public Domain»,

Содержание

I.	5
II.	11
III.	16
Конец ознакомительного фрагмента.	17

Jack London

Erämaan kutsu

I.

Alkuperäisen lain mahti

"Syntyperäinen kaipaus huokaa ja kärsii tottumuksen kahleissa, ja viimein herää julmuus pitkällisestä talviunestaan."

Buck ei lukenut sanomalehtiä, sillä siinä tapauksessa olisi hän tiennyt vaaran uhkaavan sekä häntä että jokaista vahvalihaksista, paksuturkkista koiraa Puget Soundin ja San Diegon välisellä alueella. Sittenkun muutamat miehet hapuiltuaan napaseudun pimeydessä olivat löytäneet sieltä jonkinlaista keltaista metallia ja höyrylaivat ja kuljetusyhtiöt toittaneet löydöstä, syöksyi tuhansittain ihmisiä Pohjolaa kohti. Ja nämä ihmiset tarvitsivat koiria, suuria, väkeviä, vahvalihaksisia koiria, jotka voisivat tarttua voimakkaasti työhön, paksuturkkisia, jotta tämä voisi suojella heitä pakkaselta.

Buck asui suuressa talossa Santa Claran aurinkoisessa laaksossa. Paikkaa kutsuttiin tuomari Millerin taloksi. Rakennus sijaitsi kappaleen matkaa tieltä puoleksi puiden kätöksessä, joiden lomitse näki aina jonkun pilkahduksen suuresta, ilmavasta, ympäri taloa kiertävästä kuistikosta. Paikalle johtivat soraiset ajotiet kiemurrellen pitkin laajoja nurmikkoja korkeiden poppelien alla, joiden oksat toisiinsa sekaantuivat. Asuinrakennuksen takana oli kaikki vielä suurempaa, kuin mitä sen edessä. Siellä oli suuria tallirakennuksia, joissa tusinamäärä renkiä ja poikia hommaili; siellä kokonaisia rivejä viiniköynnösten umpeenkasvamia palvelusväen asuntoja, siellä suunnattoman pitkä ja hyvässä kunnossa oleva ulkokuonejono, laajoja viiniviljelyksiä, vihreitä laitumia, hedelmäpuutarhoja ja joukottain marjapuita. Ja sitten oli siellä myös pumppulaitos porakaivoa varten ja suuri sementtinen vesisäiliö, jossa tuomari Millerin pojat kävivät aamukylvyssä ja myöskin kuumiin iltapäivin vilvoittamassa itseään.

Tätä suurta aluetta Buck hallitsi. Siellä oli hän syntynyt ja siellä viettänyt kuluneet neljä vuotta elämästään. Luonnollisesti oli siellä muitakin koiria. Täytyihän niitä olla niin suuressa paikassa, mutta ei niitä otettu lukuun. Ne tulivat ja menivät, asuivat täyteen ahdetuissa koirankopeissa tai viettivät huomaamatonta elämää talon piilopaikoissa, kuten esimerkiksi japanilainen mopsi Toots ja meksikolainen karvaton Ysabel – eriskummallisia olentoja, jotka harvoin pistivät kuononsa oven ulkopuolelle tai laskivat jalkojansa maahan. Sitäpaitsi oli siellä myöskin pari tusinaa foxterrierejä, jotka vimmapäissään rähisivät Tootsille ja Ysabelille, kun nämä kurkistelivat ikkunoista, kokonaisen lauman palvelustyttöjä asetettuina vastoilla ja köysiluudilla heitä suojellessa.

Mutta Buck ei ollut sidottu huoneisiin eikä koirankoppiin. Hän tuli ja meni minne halusi. Hän ui vesisäiliössä yhdessä tuomarin poikien kanssa ja seurasi heitä metsästysretkille; oli tuomarin tyttärien – Mollien ja Alicen – vartijana heidän pitkillä aamu- ja iltakävelyillään; talvi-illoin hän makasi tuomarin jalkain juuressa iloisen takkavalkean ääressä kirjastossa; kanniskeli tuomarin lapsenlapsia selässään ja valvoi heidän uskaliaita retkiään kaivolle ja tallipihalle – niin, vieläpä kauemmaksikin, aitaukselle, missä varsat olivat laitumella, ja marjaviljelyksille asti.

Parinkymmenen foxterrierin joukossa liikkui hän suurella arvokkuudella – Toots ja Ysabel olivat melkein täydellisesti olemattomat hänelle, sillä hän oli kuningas – kaiken, mikä liikkui, ryömi ja mateli ja lensi tuomari Millerin pihalla, ihmiset lukuunotettuina, kuningas.

Buckin isä, suuri Elmo-niminen Newfoundlandinkoira, oli ollut tuomarin eroittamaton seuralainen ja Buck pani rehellisesti parastaan periäkseen isänsä tavat. Hän ei ollut niin erikoisen suuri – ei painanut enempää sataaneljääkymmentä naulaa – sillä hänen äitinsä, Shep, oli ollut

skotlantilainen paimenkoira. Mutta nämä sataneljäkymmentä naulaa ynnä se arvokkuus, jonka hyvät elämäntavat ja yleinen kunnioitus suovat, saattoivat hänet tilaisuuteen käyttäytyä tosikuninkaalliseen tapaan. Niinä neljänä vuonna, jotka olivat kuluneet hänen ensimmäisestä penikka-ajastaan, oli hän elänyt kuin veltostunut ylimys. Hänessä oli syntyperäistä, ylhäistä ylpeyttä ja oli hän sitäpaitsi hiukan itseksä, jollaisiksi maaseudun ylimykset toisinaan tulevat eristetyn asemansa takia. Mutta hänen pelastuksensa oli, ettei hän tyytynyt olemaan pelkästään hemmoteltuna suosikkina. Metsästys ja muut sen sukuiset huvitukset ulkosalla olivat estäneet hänet lihomasta ja karaisseet hänen lihaksensa. Hänelle, kuten kylmiä kylpyjä rakastaville ihmisroduille, oli rakkaus veteen tullut hermojavahvistavaksi ja terveyttä suojelevaksi keinoksi.

Tällainen oli Buck-koira syksyllä 1897, jolloin Klondyken huhut houkuttelivat miehiä kaikilta maailman kulmilta jäätyneeseen Pohjolaan. Mutta Buck ei lukenut sanomalehtiä eikä myöskään tiennyt puutarharenki Manuelin olevan huonon tuttavuuden. Manuelilla oli suuri helmasynti: hän pelasi mielellään kiinalaisissa arpajaisissa. Ja hänen pelihimossaan oli muuan valtava kiihko – hän uskoi pelijärjestelmään. Tämä oli hänen perikatonsa. Sillä pelataksaan järjestelmän mukaan, tarvitaan rahoja ja puutarharengin palkka tuskin riittää muuhun kuin vaimon ja suuren lapsilauman elättämiseen.

Tuomari oli rypäleviljelysyhdistyksen kokouksessa ja hänen poikansa olivat innokkaassa urheiluseuran järjestämishommassa sinä muistettavana iltana, jolloin Manuel pani toimeen kavalan tekonsa. Ei kukaan nähnyt, kun hän otti Buckin mukaansa hedelmäpuutarhan kautta ja Buck kuvitteli tavallisen kävelyn olevan kysymyksessä. Lukuunottamatta yhtä ainoata mieshenkilöä ei myöskään kukaan nähnyt, kun he saapuivat pienelle College Parkin pysäkkiasemalle. Mutta tämä mies puhui Manuelin kanssa ja rahoja helisi heidän käsissään.

"Tavara sidotaan ennenkuin se jätetään ostajalle", sanoi vieras mies karkeasti ja Manuel sitoi paksun köyden Buckin kaulaan.

"Pidä kiinni ja vedä, mutt' älä kurista sitä," sanoi Manuel ja vieras murisi jotain vastaukseksi.

Buck oli tyynellä arvokkuudella alistunut ottamaan köyden kaulaansa. Sellaista ei tosin ikinä ennen ollut tapahtunut hänelle, mutta hän oli oppinut luottamaan ihmisiin, jotka tunsivat ja luuli heitä itseänsä paljon viisaammiksi. Mutta kun köyden molemmat päät jätettiin vieraan käsiin, murisi hän uhkaavasti. Hän oli vain ilmaissut tyytymättömyytensä, mutta ylpeydessään luuli sen olevan saman kuin käskyn. Hämmästykseseen vedettiin kuitenkin köysi tiukemmaksi hänen kaulaansa, niin ettei hän voinut hengittää. Äkillisessä raivossa hyökkäsi hän nyt vieraan miehen kimppuun, mutta tämä kohtasi hänet puolitiessä, tarttui hänen kurkkuunsa ja viskasi hänet kiivaalla tempauksella kumoon. Köyttä vedettiin armotta yhä kovemmin Buckin raivoissaan taistellessa kieli riippuen ulkona suusta ja voimakkaan rinnan lähättäen koettaessa turhaan saada ilmaa. Ei ikinä elämässään oltu Buckia kohdeltu niin pahoin eikä ikinä elämässään ollut hän ollut niin raivoissaan. Mutta hänen voimansa heikkenivät, silmänsä kävivät lasimaisiksi ja hän oli miltei tajuton, kun juna vihelsi ja molemmat miehet heittivät hänet tavaravaunuun.

Epäselvästi hän tajusi, että kielensä tuntui kipeältä ja että häntä jonkinlaisissa ajoneuvoissa viedä tärisytettiin. Veturin kimeä vihellys jotakin ylimenopaikkaa sivuutettaessa ilmoitti hänelle, missä hän oli. Hän oli ollut liian usein matkoilla tuomarin kanssa ollakseen tuntematta tavaravaunuissa matkustamisen epämiellyttävyyttä. Buck avasi silmänsä ja ne kiiluivat vihasta, joka olisi sopinut ryövälylle kuninkaalle. Vieras hyppäsi tarttuakseen hänen kurkkuunsa, mutta sillä kertaa oli Buck häntä sukkelampi. Hänen leukapielensä pusertuivat miehen käden ympäri hellittämättä siitä, ennenkuin köysi vielä kerran oli tehnyt hänet tunnottomaksi.

"Yep saa toisinaan suonenvetokohtauksia," sanoi mies matkatavarain valvojalle, joka oli tullut sisään melun kuullessaan. "Isäntä on lähettänyt minut sen kanssa eläinlääkärille Friscoon", lisäsi hän huolellisesti piilottaen haavoitetun kätensä. "Luulee hänen voivan parantaa sen".

Pienessä, erään kapakan takana sijaitsevassa vajassa San Franciscon satamassa purki sittemmin haavoitettu vieras kaikessa hiljaisuudessa itseksensä ajatuksiansa tämän yöllisen matkan johdosta.

"Minun saamiseni on kaikkiaan viisikymmentä dollaria", mutisi hän, "mutta tuhannestakaan en tekisi sitä toista kertaa".

Hänen kätensä oli kiedottu veriseen nenäliinaan ja oikea housunlahkeensa tahriintunut polvista aina alas asti.

"Kuinka paljon sai toinen?" kysyi kapakoitsija.

"Sata", oli vastaus. "Ei tahtonut, Jumala minua auttakoon, ottaa senttiäkään vähempää."

"Yhteensä sataviisikymmentä", laski kapakoitsija. "Mutta sen arvoinen se on, siitä panen pääni pantiksi".

Mies avasi verisen nenäliinan ja katseli vahingoittunutta kättään. "Kunhan en vaan saisi vesikauhua..."

"Jollette sitä saa, niin on se siksi, että olette syntyneet hirtettäväksi", tokaisi kapakoitsija nauraen. "Ja nyt saatte vähän auttaa minua", lisäsi hän.

Pää pyörriksissä ja tuntien sietämättömiä tuskia kaulassa ja kielessä – puolikuoliaaksi kuristettuna – koetti Buck kohottautua kiusaajiaan vastaan. Mutta yhä uudelleen kaadettiin hänet kumoon ja miltei kuristettiin, kunnes molempien miesten oli onnistunut viilata poikki metallikaulanauha, joka oli Buckin kaulassa. Senjälkeen irroitettiin myöskin köysi ja koira paiskattiin jonkinlaiseen häkkiin.

Siellä makasi se loppupuolen väsyttävää yötä vavisten kiukusta ja haavoittuneesta ylpeydestä. Hän ei voinut ymmärtää, mitä kaikki tämä merkitsi, Mitä tahtoivat ne hänestä, nuo vieraat miehet? Miksi pidettiin häntä ahtaaseen häkkiin suljettuna? Hän ei tiennyt minkävuoksi, mutta hänellä oli epämääräinen tunne uhkaavasta onnettomuudesta. Monet kerrat yössä hypähti hän ylös vajan ovea naristen avattaessa, luullen tuomarin tai hänen poikiensa tulevan. Mutta se ei ollut koskaan muu kuin kapakoitsija. Hänellä oli kädessä talikynttiläpahanen, jonka heikko liekki valaisi hänen pöhöttyneitä kasvojansa. Ja joka kerta tukahtui Buckin kurkusta esiintunkemaisillaan oleva iloinen haukunta muuttuen raivoisaksi murinaksi.

Mutta niin antoi kapakoitsija hänen olla rauhassa ja aamulla tuli neljä miestä nostamaan häkkiä. Enemmän vain kiusaajia, ajatteli Buck, sillä kaikki olivat ilkeännäköisiä, risaisia ja renttumaisia ja hän riehui ja raivosi heille häkissään. Mutta miehet nauroivat ja pistelivät säleitten väliin keppejä, joihin hän hyökkäsi mitä raivostuneimmin iskien torahampaansa niihin, kunnes huomasi, että sitä miehet juuri tahtoivatkin. Silloin paneutui hän maata tuikeännäköisenä ja antoi heidän nostaa häkin kuormavaunuun. Ja nyt saivat sekä Buck että häkki kulkea monien käsien läpi. Toimistokonttorin kirjurit tarkastivat ensin häkin ja antoivat nostaa sen toiseen kuljetusvaunuun, jonka jälkeen se matalissa työntövaunuissa seuranaan joukko pakkalaatikoita ja kääreitä vietiin lauttaveneeseen. Sitten asetettiin häkki jälleen työntövaunuihin ja vietiin suurelle rautatieasemalle, missä se lopullisesti sovitettiin tavaravaunuun.

Kaksi päivää ja kaksi yötä retuutettiin tätä tavaravaunua eteenpäin, pitkässä junajonossa kimakasti viheltävän veturin jäljessä ja kaksi päivää ja kaksi yötä sai Buck olla ilman ruokaa sekä juomaa. Äkeissään oli hän junahenkilökunnan ensimmäisiin lähestymisyrytyksiin vastannut raivoisalla murinalla ja nämä olivat kostaneet ärsyttämällä häntä. Kun hän väristen ja kiukusta vaahdoten ryntäsi häkin säleitä vastaan, nauroivat he hänelle ja tekivät pilkkaa hänestä: murisivat ja haukkuivat kuin mitä inhoittavimmat koirat, naukuivat, räpyttelivät käsivarsiaan ja raakuivat kuin varikset. Siinä tekivät he hyvin yksinkertaisesti, sen hän kyllä tiesi, mutta siksi juuri haavoittikin se niin äärettömästi hänen arvokkuuttansa ja hänen kiukkunsa kasvoi ja kasvoi. Nälästä ei hän niin paljon välittänyt, mutta vedenpuute saattoi hänelle ankaria kärsimyksiä ja kiihoitti hänen kiukkunsa korkeimmilleen. Ylpeä ja tunteellinen kun oli, synnytti huono kohtelu hänessä kuumeen, joka kohosi hänen ajettuneen ja kuivuneen kaulansa ja kiellensä tulehduksesta.

Muuan seikka tuotti hänelle iloa – köyttä ei ollut hänen kaulassaan. Se oli tuottanut hänen kiusaajilleen kunnottoman edun, mutta nyt, kun sitä ei ollut, antaisi hän heidän nähdä toista. He eivät ikinä enään saisi panna köyttä hänen kaulaansa. Sen oli hän lujasti päättänyt. Kahteen päivään

ja kahteen yöhön ei hän ollut syönyt eikä juonut ja näiden päivien ja öiden alituudessa kidutuksessa kehittyi hänessä sellainen määrä kiukkuja, että se tiesi pahaa sille, joka ensiksi osuisi hänen eteensä. Hänen silmänsä veristyivät ja hän muuttui raivoavaksi hornanhengeksi. Hän oli niin muuttunut, ettei tuomari Millerkään olisi tuntenut häntä ja junahenkilökunta huokasi todellisesta helpotuksesta päästessään hänestä Seattlessa.

Siellä otti neljä miestä varovaisesti häkin haltuunsa kuljettaen sen sitten kuormavaunuista pienelle korkeitten muurien ympäröimälle takapihalle. Suuri, karkea mies, punainen naapukkalakki sysättyä alas niskaan, tuli ulos ja kirjoitti kuitin johtajan kirjaan. Buck arvasi tässä heti uuden kiusaajansa ja syöksyi mitä villimmässä raivossa häkin säleitä vastaan. Miehen suu vetäytyi julmaan hymyyn, hän lähti hakemaan käsikirvestä ja karttua.

"Ette suinkaan aio ottaa sitä nyt ulos?" kysyi johtaja.

"Kyllä, juuri niin", vastasi mies, heti senjälkeen tähdäten kirveeniskun häkkiä vastaan.

Neljä miestä, jotka olivat kantaneet häkin takapihalle, hävisivät silmänräpäyksessä, valmistautuen varmoilta paikoilta muurin päältä katselemaan, mitä tulisi tapahtumaan.

Buck hyökkäsi pirstaantuneita säleitä vasten, iski hampaansa niihin, väänsi ja kiskoi. Minne kirves putosi ulkopuolelle, siinä oli hän heti saapuvilla sisäpuolella, kiukkuisesti muristen ja haukhdellen, yrittäen raivoisan kiihkeästi päästä ulos, minkä punanaapukkainen mies tyynesti näytti sallivan.

"Nyt, sinä punasilmäinen perkele", sanoi hän, saatuaan aukon siksi suureksi että Buck saattoi päästä siitä lävitse. Ja samassa hän heitti kirveen ottaen kartun oikeaan käteensä.

Buckia saattoi todellakin syystä kutsua punasilmäiseksi perkeleeksi, kun hän karvat pystyssä, vaahtosuisena ja hullu kiilto verisissä silmissään lyyhistyivät maahan loikatakseen ja hyökätäkseen vihollisensa kimppuun. Suoraan punanaapukkaista miestä vastaan heittäytyi hänen sataneljäkymmentä naulaa painava ruumiinsa, väristen raivosta, joka oli kiihdytetty äärimmilleen kahden päivän ja kahden yön kärsimyksillä vankeudessa. Mutta puolitiessä, juuri kun hänen piti iskeä torahampaansa viholliseensa, sai hän iskun, joka pani hänet seisahtumaan ja hänen leukapielensä lyömään yhteen tuskallisesta kivusta. Hän tupertui ja kaatui maahan selälleen ja kyljelleen. Ei ikinä ennen koko elämässään oltu häntä lyöty kartulla ja hänen oli mahdoton käsittää, kuinka se saattoi tapahtua. Puoleksi haukkuen puoleksi vinkuen oli hän heti jälleen jaloillaan ja hyökkäsi uudelleen vihollista vastaan. Ja jälleen hän sai saman iskun kuin ennenkin ja vaipui yhtä raskaasti maahan. Sillä kerralla hän ymmärsi, että se oli karttu, mutta villissä raivossaan ei ollenkaan älynnyt olla varovainen. Hän uudisti hyökkäyksensä kymmenkunta kertaa ja yhtä usein kohtasi häntä kartunisku, joka kaatoi hänet maahan.

Muutaman erittäin kovan iskun jälkeen kompuroi hän jälleen pystyyn ollen liiaksi pyöräyksissä voidakseen uudelleen hyökätä. Hän hoippui sinne tänne, veri juoksi hänen nenästään, suustaan ja korvistaan ja kaunis turkkinsa oli takkuinen ja verisen kuolan tahrina. Mies astui nyt pari askelta eteenpäin ja antoi hänelle tyynesti harkiten hirvittävän kartuniskun kuonoon. Kaikki se tuska, mitä hän ennen oli kärsinyt, oli mitätöntä tähän kuulumattomaan kidutukseen verrattuna. Hurjasti karjuen, melkein kuin leijona, syöksyi hän jälleen miestä kohti. Mutta sillä välin oli tämä muuttanut kartun oikeasta kädestä vasempaan ja tarttui kylmäverisesti Buckin alaleukaan, jota veti samalla sekä alaspäin että taaksepäin. Buck pyöri ympäri ilmassa ja putosi senjälkeen suin päin rinnoilleen maahan.

Sitten hän hyökkäsi jälleen ylös viimeisen kerran. Nyt hän sai sen hyvinlasketun iskun, jota kiusaajansa tahallaan tähän asti oli viivytellyt antamasta – ja Buck kutistui kokoon ja vaipui kokonaan tajuttomana maahan.

"Siinä vasta mestari koirien kurittamisessa, totta vieköön", huusi yksi noista neljästä muurilla, olevasta ihastuneena.

"Hän nutistaa yhden joka päivä ja kaksi sunnuntaisin", vastasi johtaja, joka nyt kiipesi vaunuunsa pannen hevoset liikkeelle.

Buck tuli tuntoihinsa jälleen, mutta voimansa olivat lopussa. Hän makasi siinä, mihin oli kaatunut ja tarkasteli sieltä punanaapukkaista miestä.

"Tottelee Buck-nimeä", sanoi tämä itsekseen luettuaan läpi kapakoitsijan kirjeen, joka sisälsi tarkan kuvauksen häkistä ja sen sisällyksestä. "Kas niin, Buck-poikani", lisäsi hän kehoittavalla äänellä, "nyt on meillä ollut pieni hauskuutemme, ja paras, mitä voimme tehdä, on lopettaa se tähän. Sinä olet saanut oppia tuntemaan paikkasi ja minä tiedän omani. Ole nyt kiltti poika, niin käy kaikki hyvin ja saat hyvää ruokaa. Ilkeyden minä kyllä pian pudistan sinusta. Käsitätkö?"

Tätä sanoessaan hän taputti pelkäämättä Buckin päätä, jota äsken oli niin armottomasti lyönyt ja vaikka karvat ehdottomasti nousivat pystyyn miehen käden kosketuksesta, alistui koira ilman muuta tähän hyväilyyn. Sitten mies lähti hakemaan vettä ja Buck joi mitä himokkaimmin. Tämän päälle sai hän hetkisen perästä oivallisen aterian raakaa lihaa, jonka hän pala palalta otti voittajansa kädestä.

Hän oli lyöty, sen hän tiesi, mutta ei silti aivan murtunut. Hän tajusi kerta kaikkiaan, ettei hänellä ollut mitään toiveita pitää puoliansa kartulla varustettua miestä vastaan. Hän oli saanut vakavan opetuksen eikä unhoittanut sitä koskaan koko elinaikanaan. Se oli hänen vihkimyksensä alkuperäisen lain alaiseksi ja hän meni sitä puolitiehen vastaan. Elämä sai ankaramman leiman ja samalla kun hän pelkäämättä käsitti sen, heräsi myös kaikki se viekkaus ja kavaluus, joka piili kätkeytyneenä hänen luonnossaan. Ajan vierieessä tuli sinne useita koiria, toiset häkeissä, toisia johdettiin köydestä, muutamat sävyisiä ja hiljaisia, toiset vimmapäisiä ja raivoavia kuten hän oli ollut – ja kaikkien, toisen toisensa perästä, näki hän alistuvan punanaapukkaisen miehen tahtoon. Ja joka kerta, saadessaan olla uuden, julman kohtauksen todistajana, painui opetus yhä syvempään Buckin mieleen: kartulla varustettu mies oli lainantaja, hallitsija, jota tuli totella, vaikkei välttämättömästi kursailla. Sillä sellaiseen ei Buck koskaan tehnyt itseään syylliseksi, vaikka monasti näki kuritettujen koirien liehakoivan punanaapukkaista miestä, heiluttavan häntää hänelle ja nuolevan hänen kättänsä. Mutta hän näki myös koiran, joka ei tahtonut liehakoida eikä totella, kadottavan elämänsä taistelussa herruudesta.

Silloin tällöin tuli vieraita miehiä, jotka puhuivat innokkaasti, mielistelevästi ja kaikenlaisin tavoin ja elein punanaapukkaiselle miehelle. Ja kun rahat oli laskettu, ottivat vieraat jonkun tai joitakuita koirista mukaansa. Buck ihmetteli, minne ne mahtoivat joutua, sillä ne eivät koskaan palanneet, mutta hän tunsi suurta pelkoa tulevaisuuden suhteen ja oli mielissään joka kerta kun ei kuulunut valittuihin.

Mutta lopuksi tuli hänenkin vuoronsa. Eräänä päivänä tuli sinne pieni kurttuinen mies, joka puhui murteellisesti englantia ja käytti paljon ulkomaalaisia, ihmeellisiä huudahduksia, joita Buck ei ensinkään ymmärtänyt.

"Sacre bleu!" huudahti hän Buckin nähdessään. "Kirotnun komea koira. Eh bien! Mitä se maksaa?"

"Kolmesataa ja pienet kaupantekijäiset päällisiksi", vastasi punanaapukkainen mies reippaasti. "Ja koska hallitus maksaa, niin ette suinkaan tingi hintaa, vai kuinka, Perrault?"

Perrault veti suunsa nauruun. Ottaen huomioon, että koirien hinnat tavattoman suuren kysynnän vuoksi olivat kohotetut pilven korkuisiksi, ei hinta niin kauniista eläimestä ollut kohtuuton. Canadian hallinto ei menettäisi jutussa, sillä sen pikasanommat eivät hidastuisi kulussaan, päinvastoin. Perrault oli koiratuntija ja Buckia tarkastellessaan huomasi hän sellaisia olevan vaan yhden tuhannessa – "niin, yhden kymmenessä tuhannessa", ajatteli hän itsekseen.

Buck huomasi rahoja maksettavan, eikä senvuoksi ensinkään hämmästynyt, kun pieni, kurttukasvoinen mies vei mukanaan hänet ja hyväluontoisen Newfoundlandinkoiran, Curlyn. Tällöin näki hän viimeisen kerran punanaapukkaisen miehen, ja Curlyn ja hänen Narwhalin kannelta katsellessa häipyvää Seattlea näki hän viimeisen kerran myös aurinkoisen Etelän. Curly ja hän vietiin kannen alle ja jätettiin mustaihoisen jättiläisen, Françoisin huostaan. Perrault oli ranskalais-kanadalainen, hyvin mustaihoinen, mutta François oli puoliverinen ranskalais-kanadalainen sekä kaksinverroin niin musta. Nämät olivat Buckille uutta lajia ihmisiä – hän oli näkevä monta, monta

muuta lajia lisäksi – hän ei osoittanut mitään mieltymystä heihin, mutta oppi pian vilpittömästi kunnioittamaan heitä. Hän näki heti Perraultin ja Françoisin olevan rehellisiä, tyyniä ja täydellisesti oikeudenmukaisia miehiä ja sitäpaitsi liian viisaita, kysymyksen ollessa koirista, antaakseen näiden peijata itseään.

Narwhalin välikannella oli, paitsi Buckia ja Curlya, kaksi muuta koiraa. Toinen heistä oli suuri, lumivalkoinen Huippuvuorten koira, jonka valaanpyyntilaivan kapteeni oli sieltä tuonut ja joka sittemmin oli seurannut erästä geoloogista retkikuntaa Barrensiin. Spitz oli ystävällinen ja valheellisen mielestelevä, saattoi nauraa virnistellä toista päin naamaa juuri miettiessään jotain halpamaista kepposta, kuten esimerkiksi silloin, kun varasti osan Buckin ruoasta ensimmäisessä ruokinnassa. Kun Buck hyökkäsi toisen kimppuun rangaistakseen tätä, viuhui äkkiä Françoisin piiska ilmassa tavaten ensi sijassa syyllistä. Buckin ei tarvinnut muuta kuin ottaa luunsa takaisin. Tämä oli Buckista oikeudenmukainen teko ja miehen arvo alkoi kohota hänen silmissään.

Toinen koira ei tehnyt mitään lähestymiskoetta, eivätkä toisetkaan välittäneet siitä, mutta ei se myöskään koettanut varastaa uusilta tulokkailta. Se oli ärtyinen, jörö vintiö ja näytti Curlylle selvästi tahtovansa olla rauhassa ja että nousisi aika melu, jos häntä häirittäisiin. Tämän koiran nimi oli "Dave" ja se vain söi, nukkui ja välistä haukotteli, ei osoittanut pienintäkään mielenkiintoa mihinkään, ei edes silloin kun Narwhal sivuuttaessaan "Kuningatar Charlottan salmen" pyöri, kallistelihe ja elämöi kuin olisi alus ollut mielipuoli. Buck ja Curly olivat puolivilleinä pelosta, Dave vain harmissaan nosti päätänsä katsahtaen välinpitämättömästi heihin, haukotteli ja nukkui uudelleen.

Päivät ja yöt työskenteli aluksen valtimo yhtä väsymättömästi, ja vaikka toinen päivä oli melkein toisen kaltainen, huomasi Buck ilman vähitellen kylmenevän. Vihdoin eräänä aamuna hiljeni potkurin jyskytys ja tavattoman vilkas liike syntyi Narwhalilla. Buck kuuli sen yhtä hyvin kuin toisetkin koirat ja ymmärsi muutoksen olevan tulossa. François irroitti koirat ja vei ne kannelle. Ensi askeleillaan siellä ylhäällä kylmällä lattialla vajosivat Buckin jalat johonkin valkoiseen, jauhomaiseen, joka muistutti liejua. Hän vetäytyi kiivaasti päristellen takaisin. Lisää tätä valkoista ainetta putosi ilmasta. Hän ravisteli itseään, mutta yhä enemmän sitä tuli. Silloin haistoi hän sitä uteliaasti ja nuolaisi pikkusen kielellään. Se poltti kuin tuli, mutta silmänräpäyksessä oli kadonnut. Buck oli aivan ällistynyt. Hän koetti uudelleen, sama tulos. Katselijat nauroivat täyttä kurkkua ja Buck häpesi, tietämättä miksi, sillä ensi kertaa elämässään hän näki lunta.

II. Väkivalta ja puolueellisuus

Buckin ensimmäinen päivä Dyeen rannalla oli kuin paha painajaisuni. Joka hetki toi mukanaan uusia epämiellyttäviä yllätyksiä. Hän oli aivan yhtäkkiä temmattu sivistyksen helmasta ja päistikkaa heitetty mitä alkuperäisimpiin olosuhteisiin. Tämä ei totta tosiaan ollut aurinkoista ja laiskaa elämää, jolloin ei ole muuta tehtävää kuin vetelehtiä ja olla ärtynyt. Täällä ei ollut rauhaa eikä lepoa, ei edes silmänräpäyksen turvallisuutta. Alinomainen kiire ja hämminki, joka hetki elämä ja jäsenet vaarassa. Täytyi ehdottomasti joka hetki olla varuillaan, sillä nämä koirat ja miehet eivät juuri olleet säädyllisiä koiria ja miehiä. He olivat kaikki villejä, jotka eivät tunteneet muuta lakia kuin väkivallan.

Ei koskaan Buck ollut nähnyt koirain niin tappelevan kuin näiden sudenkaltaisten koirien ja hänen ensi kokemuksensa siinä suhteessa antoi hänelle unohtumattoman opetuksen. Oikeastaan se ei ollut välitön kokemus, muussa tapauksessa ei hän olisikaan jäänyt elämään käyttääkseen sitä hyödykseen. Curly oli uhri. He olivat majoittuneet hirsivaraston läheisyyteen ja Curly tapansa mukaan koetti tehdä tuttavuutta karkeakarvaisen susikoiran kanssa, joka oli niin suuri kuin täysikasvuinen susi, mutta ei puoleksikaan niin suuri kuin hän itse. Ei mitään varoitusta etukäteen, vain salamannopea loikkaus, yhteenpuserrettujen hampaiden metallikova kalahdus, yhtä pikainen loikkaus takaisin, ja Curly oli rikki revitty silmäpielestä aina leukaan asti.

Suden tappelutapa – lyödä sivaltaa ja juosta tiehensä – mutta tästä sukeusi vielä parempaa. Kolmekymmentä, neljäkymmentä muuta takkuista susikoira syöksyi paikalle sulkien molemmat tappelevat ympyrään, katsellen heitä hiljaa ja mitä jännitetymmällä tarkkaavaisuudella. Buck ei ymmärtänyt tätä ääretöntä tarkkaavaisuutta eikä kiihkoa, millä katselijat nuoleskelivat leukapieliään. Silloin syöksyi Curly vastustajansa kimppuun, joka taas puri häntä loikahtaen sitten syrjään. Seuraavalla kerralla vastaanotti tämä hänen hyökkäyksensä rintaansa tavalla, joka pani Curlyn keikahtamaan nurin. Hän ei noussut koskaan enään ylös. Tätä juuri olivat nuo tarkkaavaiset katselijat odottaneet. Nyt syöksyivät ne muristen ja haukkuen hänen kimppuunsa. Tuskasta ulisten hautautui hän kuhisevan koiraparven alle.

Tämä tapahtui niin äkkiä ja niin odottamatta, että Buck aivan ällistyi. Hän näki Spitzin ojentavan helakanpunaista kieltänsä – hänen tapansa nauraa – näki Françoisin syöksyvän kirves kädessään ja juoksevan suoraa päätä tuohon suureen koiraparveen. Kolme miestä nuijat käsissään kiiruhti hänen avukseen hajoittamaan niitä. Siihen ei mennyt paljon aikaa. Kaksi minuuttia Curlyn kaatumisesta oli viimeinenkin hänen hyökkäjistään ajettu pakoon. Mutta hän itse makasi silvottuna ja hengettömänä siinä verisellä ja sotketulla lumella, melkein kirjaimellisesti palasiksi revittynä ja musta François seisoj nojautuneena hänen ylitsensä ja kirosi aivan hirvittävästi. Tämä tapaus johtui usein Buckin mieleen häiriten hänen untansakin. Vai niin, *sellainen* oli siis tapa. Ei mitään rehellistä peliä. Jos kerran kaatuu, on kaikki lopussa. No, sittepä hän kyllä katsoo, ettei kaadu. Spitz ojensi kieltänsä nauraen yhä uudestaan ja uudestaan ja siitä hetkestä tuns Buck katkeraa sovittamatonta vihaa häntä kohtaan.

Ennenkuin Buck oli toipunut Curlyn surullisen lopun tuottamasta hämmästyksestään kohtasi häntä uusi koettelemus. François tuli ja asetti hänet johonkin nahkahihnalliseen soljelliseen laitokseen. Ne olivat silat, jotenkin samanlaiset kuin ne, joihin tallirenkien siellä kotona Etelässä oli tapana asettaa hevoset. Ja aivan samoin kuin hän oli siellä nähnyt hevosten työskentelevän, pakoitettiin hänet nyt työskentelemään. Hänen täytyi vetää François reellä metsään laakson reunalle ja sitten kääntyä takaisin ajoneuvot täynnä polttopuita. Mutta vaikka hän tuns arvokkuutensa syvästi loukkaantuneen tällaisena vetojuhtana olemisesta, oli hän liian viisas tehdäkseen vastarintaa. Taipuvaisena antoi hän panna suitset suuhunsa ja teki kaikessa parastaan, vaikkakin kaikki oli outoa ja vierasta hänelle. François oli ankara, vaati silmänräpäyksellistä tottelevaisuutta ja onnistuikin

siinä piiskansa avulla. Dave, joka kulki lähinnä rekeä ja oli tottunut tällaiseen työhön, puri Buckia takaosaan niin pian kuin tämä vaan erehtyi. Ja Spitz oli kokenut johtaja. Se ei aina päässyt käsiksi Buckiin, joka kulki aivan jäljessä, mutta se murisi ja sähisi osoittaakseen tyytymättömyyttensä ja heittäytyi väliin koko painollaan taaksepäin pakoittaakseen Buckia tielle, jota hänen tuli kulkea. Buck oli sukkela oppimaan ja molempien toverien ja Françoisin yhteisellä johdolla teki hän pian huomattavia edistysaskelia. Ennenkuin he palasivat majapaikalle ymmärsi hän jo pysähtyä "tjo!"-n kuullessaan ja lähteä liikkeelle sanottaessa: "hei!", käännähtää tien mutkassa pitkään kaartuen ja väistää seuraajaansa raskaasti kuormitettujen ajoneuvojen työntyessä heidän kintereilleen alamäissä.

"Kirotnun hyviä koiria nämä", sanoi François Perraultille. "Buck vetää niin helvetin tavalla. Ja oppii niin helposti."

Iltapäivällä tuli Perrault, innoissaan saada lähteä pikasanomineen. Hän oli ostanut pari koira lisää, "Billeen" ja "Joen", kaksi veljestä, karkeakarvaista susikoirasukua. Vaikka ne olivat samasta äidistä, olivat ne niin erinäköiset kuin yö ja päivä. Billeen ainoa vika oli ylenpalttinen hyvänluontoisuus, kun Joe taas oli aivan päinvastaista luonnetta, juro ja suljettu, murisi alinomaa mulkoillen ilkeillä silmillään. Buck vastaanotti sen veljellisesti. Dave ei ollut tietävinään koko tulokkaista, ja Spitz tappeli ensin toisen ja sitten toisen kanssa. Billee heilutteli tyynnyttäen häntäänsä, kääntyi ympäri ja juoksi tiehensä nähdessään tyynnyttävät ponnistuksensa turhiksi ja kiljui – myöskin se tapahtui tyynnyttävästi – Spitzin iskiessä häntä kylkeen. Mutta kuinka Spitz liikehtikin, pyörähteli Joe aina ympäri ja seisoi hänen edessään karvat pystyssä, korvat nujussa, huulet kierossa ja muristen, leukapielet lyöden kiivaasti loukkua ja silmät loistaen saatanallisesta hehkusta – oikea sotaisen hulluuden ruumiillistuminen. Hänen ulkomuotonsa oli niin hirvittävä, että Spitzin täytyi luopua kuritusaikeestaan. Salatakseen tappionsa kääntyi hän sen sijaan rauhallista ja vinkuvaa Billeetä vastaan ja veti hänet takaisin tappelutantereelle.

Saman päivän iltana tuli Perrault mukanaan uusi koira, vanha susikoira, pitkänlainen, laiha, kovin kulunut, kuono täynnä arpia sekä yksisilmäinen. Mutta sen ainoassa silmässä kimalsi varoitus – ei pidä tungetella – herättäen kunnioitusta. Sen nimi oli Sol-leks, joka oikeastaan merkitsee "äkäinen". Samoin kuin Dave ei tämäkään halunnut mitään, ei antanut mitään eikä odottanut mitään ja kun se hitaasti ja tyyneesti meni toisten joukkoon, jätti itse Spitzkin sen rauhaan. Sillä oli omituisuus, jota Buck onnettomuudekseen joutui kokemaan. Se ei pitänyt siitä, että sitä lähestyttiin sen sokealta sivulta. Buck oli tietämättään tehnyt itsensä syylliseksi tähän hairahdukseen. Mutta tästä epähienuudesta huomautti Sol-leks hänelle hyökkäämällä hänen kimppuansa ja iskemällä kolme tuumaa pitkän haavan hänen kylkeensä aina luuhun asti. Siitä hetkestä alkaen väisti Buck huolellisesti Sol-leksin sokeata puolta eikä siitä lähtien saanut mitään harmia hänestä koko sinä aikana, jona heidän toveruutensa kesti. Sol-leksin ainoa pyrkimys näytti tarkoittavan – kuten Daven – saada olla rauhassa, vaikkakin heillä molemmilla, kuten Buck sittemmin sai kokea, oli vielä toinen, hartaampi toive.

Sinä iltana Buck sai ratkaistavakseen suuren arvoituksen, mihin saisi asettua nukkumaan. Teltta, jota kynttilä valaisi, loisti niin houkuttelevasti keskellä valkoista lakeutta, mutta Buckin mennessä sinne sisälle, kuin olisi se ollut aivan luonnollinen asia, vastaanottivat Perrault ja François hänet kirouksilla ja heittoaseilla. Toinnuttuaan hämmästyksestään hän peräytyi häpeällisesti takaisin pakkaseen. Tuuli puhalsi terävästi ja pakkasen puri tuskallisesti kivistäen hänen haavaansa. Hän asettui lumelle ja koetti nukkua, mutta kylmyys ajoi hänet pian jälleen ylös. Onnettomana, vilusta vavisten ja epätoivoissaan, kuljeskeli hän noiden monien telttojen ympärillä, mutta huomasi kaikkialla olevan yhtä kylmää. Siellä täällä hyökkäsi villikoiria häntä kohti, mutta hän nosti karvat pystyyn ja murisi äkäisesti – sillä oppiminen oli hänelle helppoa – ja silloin antoivat he hänen häiritsemättä kulkea ohi.

Vihdoin juolahti ajatus hänen mieleensä. Hänen pitäisi lähteä takaisin nähdäkseen, miten hänen toverinsa käyttäytyivät. Hänen suureksi hämmästykseksensä olivat ne kadonneet. Hän kuljeskeli uudelleen ympäri suurta leiriä etsien niitä ja palasi taas takaisin. Olisivatkohan ne sisällä teltassa? Ei, niin ei voinut olla asian laita, sillä ei suinkaan häntä silloin olisi pois ajettu. Mutta missä saattoivat

ne sitten olla? Häntä roikkuen ja ruumis vavisten, oikein lohduttomana, hän kierteli päämäärättömänä teltoja. Yht'äkkiä lumi antoi perään hänen etujalkojensa alla ja hän vajosi alas. Jotain kiemurteli hänen jalkojensa alla. Hän hypähti taaksepäin, pörhistäen karvojaan ja muristen, peläten jotain näkymätöntä ja tuntematonta. Mutta ystävällinen lyhyt haukahdus rauhoitti hänet, ja hän alkoi tutkia tilannetta. Lämmin ilman tuulahdus osui hänen sieraimiinsa ja siellä, lumen alle käretyneenä sievässä pallona, makasi Billee. Se vingahti tyynnyttävästi, väentelihe ja kiemurteli osoittaakseen hyvää tahtoaan ja aikomuksiaan rohjeten jopa, rauhan lahjuksena, lipaista Buckin kuonoa lämpimällä kostealla kielellään.

Toinen oppitunti. Siis noinko he tekivät sen? Buck valitsi luottavaisena sopivan paikan ja melkoisella touhulla ja turhillakin yrityksillä alkoi kaivaa kuoppaa itselleen. Hetkessä hänen ruumiinsa lämpö täytti suljetun tilan ja hän oli unessa. Päivä oli ollut pitkä ja vaivaloinen, joten Buck nukkui sikeästi ja mukavasti, vaikkakin hän murisi ja haukkui ja väentelehti pahoista unista.

Buck ei avannutkaan silmiään, ennenkuin hänet herätti ylösnousseen leirin melu. Aluksi hän ei tiennyt missä oli. Yön aikana oli satanut lunta ja hän oli kokonaan siihen hautautunut. Lumikinokset puristivat häntä joka puolelta, ja hänen lävitseen kulki terävä pelon väristys – villin elukan pelko ansaa kohtaan. Tämä oli merkki siitä, että hän kävi läpi mielessään omaa elämäänsä aina esi-isiensä elämään asti; Buck oli näet sivistynyt koira, harvinaisen sivistynyt koira ja omasta kokemuksestaan ei ollut tutustunut mihinkään ansaan eikä voinut näin itsestään sitä pelätä. Hänen koko ruumiinsa lihakset supistelivat kouristuksenomaisesti ja vaistomaisesti hänen niskansa ja hartiansa karvat nousivat pystyyn, ja villisti murahtaen hän hypähti suoraan sokaisevaan päivänvaloon lumen lennellässä hänen ympärilleen välkkyvänä pilvenä. Ennenkuin hän putosi jaloilleen, hän näki valkean leirin levittäytyneenä eteensä ja tiesi, missä hän oli ja muisti kaiken, mitä oli tapahtunut siitä hetkestä, kun hän lähti kävelylle Manuelin kanssa aina kuopan kaivamiseen lumeen edellisenä iltana.

Françoisin huuto kiinnitti Buckin huomiota. "Mitä sanoinkaan?" koiranajaja huusi Perraultille. "Tuo Buck on tosiaan helkkarin nopea oppimaan."

Perrault nyökkäsi vakavana. Hän oli Kanadan hallituksen pikalähetti kuljettaen tärkeitä sanomia ja piti senvuoksi välttämättömänä varata oivallisia koiria itselleen. Erikoisesti ilahdutti häntä, että oli sattunut saamaan Buckin.

Tuntia myöhemmin oli koirain luku taas lisääntynyt kolmella, niin että niitä nyt oli yhteensä yhdeksän eikä kulunut neljäntäkään, kun ne kaikki olivat valjaissa matkaten kukkulan rinnettä ylös Dyea-solaa kohti. Buck oli iloinen päästessään liikkeelle, ja vaikka rasitus olikin ankara, huomasi hän, ettei hän aivan halveksinutkaan nykyistä tointansa. Häntä hämmästytti toveriensa osoittama into, joka tarttui häneenkin, mutta vielä ihmeteltävämpi oli Davessa ja Sol-leksissa tapahtunut muutos. Heissä oli tapahtunut oikeita ihmeitä valjastamishetkestä lähtien. He olivat käyneet vilkkaiksi ja toimeliaiksi, olivat innostuneita työn hyvin sujumisesta sekä osoittivat kiivasta ärtyisyyttä, jos jokin seikka joutui epäjärjestykseen tai viivästy. Ne näyttivät kokonaan antautuneen eteenpäin pyrkimisen vaivannäköön – ainoa, minkä hyväksi ne elivät, ainoa, joka tuotti niille jotain iloa.

Dave kulki lähinnä rekeä, hänen edellään Buck ja sitten Sol-leks, jonka edessä taas kaikki muut pitkässä jonossa aina johtajaan asti, viimemainitussa virassa Spitz. Buck oli tarkoituksella asetettu Daven ja Sol-leksin väliin oppiakseen näiltä. Hän oli tarkkaavainen oppilas, mutta toiset myös taitavia opettajia. Ne eivät koskaan jättäneet häntä asioista tietämättömäksi teroittaen opetukset terävin hampain hänen mieleensä. Dave oli rehellinen ja viisas samalla. Se ei koskaan purrut Buckia syyttömästi eikä koskaan todellisesti tarvittaissa jättänyt purematta. Ja kun François piiskoinensa tuki sen hallitusta, piti Buck viisaampana totella kuin vastustaa. Kerran erään lyhyen pysähdyksen aikana Buck sotkeutui köysiin, jonka vuoksi matkaanlähtö viivästy. Mutta silloin syöksyivät sekä Dave että Sol-leks hänen kimppuunsa ja kurittivat hänet perinpohjin. Tästä kyllä kaikki sotkeentui vielä pahemmin, mutta Buck varoi toista kertaa saattamasta aikaan sellaista selkkausta. Ja ennen päivän loppua oli hän oppinut hoitamaan paikkansa rivissä niin hyvin, että sekä Dave että Sol-leks lakkasivat

näykkimästä häntä. Yhä harvemmin kohotti François piiskaansa ja vieläpä Perrault kunnioittikin Buckia itse nostamalla tämän jalvoja niitä tarkastaakseen.

Päivän matka oli ollut vaivaloinen solan rinnettä ylöspäin Shep Campin kautta Scalesin ohi metsänrajalle, yli jäätikköjen ja satoja jalvoja syväin lumikinosten, yli mahtavan Chilcoot-ketjun, joka kohoaa suolaisen ja suolattoman veden välillä seisten ankarana vartiona synkän ja yksinäisen Pohjolan portilla. Sitten kävi kulku verrattain helposti sammuneiden tulivuorien aukkoihin syntyneen järvi- ja ojan sivuista. Myöhään illalla saapuivat he Lake Bennettin yläpuolella sijaitsevalle leirille, missä tuhansittain kullankaivajia oli veneenteossa aina kevääseen jäiden lähtöaikaan asti. Buck kaivoi kolon lumeen ja nukkui väsyneen vanhurskasta unta, kunnes hänet hyvin varhain seuraavana aamuna ajettiin ylös pimeään ja kylmään ja tovereineen valjastettiin taas reen eteen.

Sinä päivänä he kulkivat neljäkymmentä englannin penikulmaa, tie kun ei ollut niin huonoa, mutta senjälkeisenä ja monena seuraavana päivänä täytyi heidän kulkea kiertoteitä ja työskennellä ankarammin, eivätkä sittenkään päässeet niin pitkälle. Säännöllisesti käveli Perrault kulkueen etunenässä polkien lunta leveillä, litteillä kengillään, helpottaakseen heidän kulkuansa. François, joka hoiti reen ohjaustankoa, vaihtoi toisinaan, vaikkei usein, paikkaa hänen kanssansa. Perraultilla oli kiire ja hän oli koko lailla ylpeä jäiden tuntemisestaan. Tämä tunteminen olikin välttämättömän tarpeellinen, sillä syysjää oli hyvin ohutta ja virtapaikassa ei jäätä ollut ollenkaan.

Päivä päivältä, loppumattomassa jaksossa, ponnisteli Buck eteenpäin valjaissaan. Liikkeelle lähdettiin aina kauan ennen aamunsarastusta ja päivän valjetessa oltiin jo pitkällä, monta uutta penikulmaa taakse jätettynä. Eikä milloinkaan asetuttu leiriin ennenkuin pimeän tultua, mutta silloin sai kukin kalaosansa ja jokainen kaivautui sitten lumeen nukkuaksensa. Buck oli hyvin ahne. Hänen jokapäiväinen annoksensa – puolitoista naulaa auringonkuivukalaa – näytti katoavan olemattomiin. Koskaan ei hän saanut kyllikseen ja nälän tuskat kalvoivat häntä lakkaamatta, kun sitävastoin toiset koirat, jotka eivät olleet niin suuria ja muutoin olivat tottuneita tähän ankaraan elämään, eivät saaneet enempää kuin naulan kukin ja kuitenkin pysyivät hyvissä voimissa. Buck menetti pian entisen nirsuutensa. Aluksi hän söi hitaasti, mutta huomasi pian, että toverinsa lopetettuaan ennen häntä sieppasivat itselleen hänen jäljellä olevan osansa. Ei kannattanut ollenkaan koettaa puolustaa palasiansa. Hänen ajaessaan paria, kolmea kypälämäkeen, katosi ruoka toisten kurkkuihin. Päästäkseen tästä pulasta, päätti hän syödä yhtä nopeasti kuin toisetkin ja nälkä johti hänet niin pitkälle, ettei hän ollenkaan pitänyt itseään liian hyvänä ottamaan, mikä ei ollut hänen omaansa. Hän näki miten toiset tekivät ja oppi heistä. Kerran hän näki kuinka Pike, muuan uusista koirista – muuten taitava teeskentelijä ja varas – hyvin viekkaasti varasti palasen sianlihaa Perraultin kääntäessä selkensä. Seuraavana päivänä teki Buck saman kepposen ja onnistui pääsemään pakoon koko saaliineen. Nousi mahdoton hälinä, mutta Buck vältti kaikki epäluulotkin. Muuan hänen tovereistaan – Dub – joka usein käyttäytyi kömpelösti ja aina joutui kiinni rikoksistaan, sai kärsiä rangaistuksen Buckin pahasta teosta.

Tämä ensi varkaus oli merkinä siitä, että Buck saattoi kestää ja tulla toimeen kovassa, vihamielisessä Pohjolassa. Se toi esille hänen kykynsä mukautua muuttuneisiin olosuhteisiin, mikä pelasti hänet joutumasta pikaisen, hirvittävän kuoleman omaksi. Vielä se osoitti hänen siveellisyytensä joutuneen rappiolle, olevan murskaantumaisillaan, mutta sehän olikin vain tarpeeton painolasti olemassaolon häikäilemättömässä taistelussa. Alhaalla Etelässä, missä oli uskollisuutta ja hyvää toveruutta, saattoi hyvinkin kunnioittaa toisten omaisuutta ja persoonallisia tunteita, mutta Pohjolassa, missä väkivalta ja puolueellisuus vallitsivat, olisi aivan hullu, jos ajattelisi sellaisia. Ja jos tekisi niin, joutuisi auttamattomasti hukkaan.

Eihän Buck nyt juuri näin kirkkaasti ja selvästi arvostellut. Hän oli aivan yksinkertaisesti sopiva uuteen elämäänsä ja mukautui tietämättä sen vaatimuksiin. Koko elämässään ei hän koskaan ollut peräytynyt taistelusta, olipa se sitten koskenut mitä tahansa. Mutta punanaapukkainen mies oli karttuineen iskenyt häneen alkuperäisemmän peruslain. Sivistyneenä koirana olisi hän saattanut uhrata elämänsä siveellisen velvollisuuden puolesta, esimerkiksi puolustaakseen tuomari Millerin

ratsupiiskaa, mutta että hän nyt oli täydellisesti peräytymässä sivistyksestä, sitä todisti juuri hänen kykynsä kääntää selkä siveellisille velvollisuuksille pelastaakseen oman nahkansa. Hän ei varastanut siksi, että tämä seikka olisi huvittanut häntä, vaan tyydyttääkseen vatsansa vaatimuksia. Eikä hän varastanut avoimesti; vaan viekkaasti ja salaa, koska hän kunnioitti toisten karttuja ja hampaita. Sanalla sanoen – hän teki minkä teki siksi, että oli helpompaa tehdä se, kuin jättää tekemättä.

Hänen kehityksensä – tai paremmin peräytymisensä – kävi hyvin nopeaan. Lihakset kävivät raudanlujiksi ja kaikki tavallinen tuska jätti hänet tunnottomaksi. Ja taloudelliseksi hän kävi niin hyvin sisäisesti kuin ulkonaisestikin. Hän saattoi syödä mitä tahansa, kuinka inhottavaa ja sulamatonta se olikin, ja saatuaan tämän sisäänsä, imi hänen vatsanesteensä syödystä aineesta ravinnon aina viimeiseen hiukkaseen asti, minkä jälkeen hänen verensä kuljetti sen jokaiseen etäisimpäänkin paikkaan hänen ruumiissaan, joka siitä tuli sekä lujaksi että sitkeäksi. Näkönsä ja hajuaistinsa terottuivat aivan ihmeellisesti, kuulonsa kävi niin erinomaiseksi, että hän unissaankin kuuli heikoimmankin kolinan tietäen, ennustiko se rauhaa vai vaaraa. Hän oppi pureksimaan varpaittensa väliin tarttuneen jään, ja ollessaan janoinen, paksun jääkerroksen peittäessä juottoavantoa, osasi hän murtaa sen kohoamalla takajaloilleen ja sitten laskeutumalla jäälle etujalat jäykkinä. Hänen etevin ominaisuutensa oli osata vainuta tuulta ja laskea sen laatu edeltäkäsin. Olipa kuinka tyyntä tahansa hänen kaivaessaan itselleen koloa puun juurelle tai rantaääräälle, löysi aamun tieneessä sattunut tuuli hänet aina suojanpuolelta.

Eikä hän oppinut vain kokemuksesta, vaan kauan sitten sammuneet vaistotkin heräsivät eloon hänessä. Sukupolvien kesyn elämäntavan tulos haihtui vähitellen. Hämärät havainnot ajalta, jolloin sukunsa vielä oli ollut nuori, versoivat hänessä epämääräisesti – ajalta, jolloin villit koirat hyökkäilivät joukoin aarniometsissä tappaen saaliinsa sen saavutettuaan. Hänen ei ollut vaikea oppia iskemään kiinni, viiltämään halki tai puremaan poikki kurkun yhtä nopeasti kuin susikin. Siten olivat hänen muinaiset esi-isänsä tehneet. Ja ne elivät nyt uudestaan hänessä. Entinen elintapa ja vanhat temput, jotka nämä olivat jättäneet perinnöksi jälkeläisilleen, olivat hänenkin. Hän harjoitti kaikkea ponnistuksetta, keksimättä siinä mitään uutta, aivankuin olisi kaikki aina piillyt hänen luonnossaan. Ja kun hän kylminä öinä kohotti kuononsa tähtiä kohti ja antoi kuulua pitkävetaisen, susimaisen ulvonnan, olivat ne hänen esi-isiänsä – jo kuitenkin kauan sitten sekoittuneet maan tomuun – jotka hänen kauttansa käänsivät kuononsa tähtiä kohti ja ulvoivat vuosisatojen takaa. Hänen äänenpainonsakin oli heidän – sama, jolla he olivat purkaneet surujansa ja omalla tavallansa tulkinneet suurta hiljaisuutta, kylmyyttä ja pimeyttä.

Todistukseksi minkälainen nukkeleikki elämä on, virtasi ikivanha laulu hänen rinnastaan hänen palatessaan omiensa alkuperäisiin elintapoihin. Ja se tapahtui siksi, että ihmiset olivat löytäneet keltaista metallia Pohjolasta ja siksi, että puutarharenki Manuelilla ei ollut niin suurta palkkaa, että se olisi riittänyt muuhunkin kuin ruokaan ja vaatteisiin hänelle itselleen, hänen vaimolleen ja heidän monille pienille jälkeläisilleen.

III.

Alkuperäinen villi luonto

Alkuperäinen villi luonto oli siis voimakas Buckissa ja se kävi yhä väkevämmäksi niiden ankarien olosuhteiden pakosta, joissa hänen nykyinen elämänsä kului. Mutta hän osasi salata tämän seikan. Hänen juuri herännyt viekkautensa kehoitti häntä tasapainoon ja itsensä hillitsemiseen. Hänellä oli liian paljon oppimista perehtyessään uuteen elämäänsä, jotta olisi tuntenut mielsä uhkarohkeaksi ja hän koetti olla antautumatta riitoihin, vieläpä väittikin niitä mahdollisuuden mukaan. Koko hänen käytöksensä alkoi saada varovaisuuden leiman. Hän ei osoittanut mitään taipumusta kiivaisiin, äkillisiin tekoihin, ja huolimatta hänen ja Spitzin välisestä katkerasta vihasta, ei hän tehnyt itseään syylliseksi mihinkään kärsimättömyyteen tätä kohtaan, vaan vältti päinvastoin pienimmälläkään tavalla loukkaamista häntä.

Sitävastoin ei Spitz milloinkaan laiminlyönyt tilaisuutta näyttää hampaitaan Buckille, luultavasti aavistaen tämän olevan kilpailijan. Vieläpä hän kiertäen kaartaen ärsytti Buckia, koettaen lakkaamatta nostaa sotaa, joka ehdottomasti olisi loppunut toisen puolen kuolemalla. Tämä olisikin otaksuttavasti hyvin pian onnistunut hänelle, jollei ihmeellistä tapausta olisi sattunut. Eräänä iltana majoituttiin synkkään paikkaan Le Barge-järven aukealle rannalle. Lumipyry, pimeys ja tuuli, joka viilsä kuin veitsen pisto, olivat pakoittaneet heidät hapuillen etsimään itselleen leiripaikkaa. Tuskin olisivat he voineet löytää huonompaa. Heidän takanaan kohosi pystysuora kalliomuuri. Perraultin ja Françoisin täytyi tehdä tuli ja asettaa turkkinsa suoraan jäälle. Teltan olivat he jättäneet Dyeaan voidakseen kulkea nopeammin. Muutamista ajopuun palasista tekivät he tulen, joka pian sulatti jään altaan ja sammui, jonka jälkeen heidän täytyi syödä illallisensa pimeässä.

Aivan suojelevan kallion viereen oli Buck valmistanut itselleen paikan. Ja siinä oli niin tyyntä ja lämpöistä, että hän vain vastenmielisesti lähti sieltä syömään kalaa, jota François jakoi ensin sulatettuaan sen tulella. Mutta kun Buck syöntinsä lopetettuaan palasi takaisin, oli hänen paikkansa viety. Ja varoittava murina ilmoitti hänelle, että anastaja ei ollut kukaan muu kuin Spitz. Tähän saakka oli Buck välttänyt riitaantumasta vihollisensa kanssa, mutta tämä meni toki liian pitkälle. Villieläin hänessä alkoi karjua. Hän syöksyi Spitzin kimppuun raivolla, joka hämmästytti heitä molempia, eritoten Spitzia, sillä entisten kokemuksiansa perusteella tämä piti Buckia tavattoman ujon ja vaatimattomana koirana, jonka arvo riippui kokonaan vain hänen koostaan.

Françoisin hämmästytti nähdessään molempien koirien rajusti tapellen syöksähtävän kiistellystä pesästä. Hän ymmärsi heti ottelun syyn. "Ahaa!" huusi hän Buckille. "Näytä hänelle. Anna sille niin että tietää. Kurjalle anastajalle!"

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.